

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobkyně: R. Š.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: J. Š.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Městský úřad Šumperk (dále „MÚ“) vydal dne 22. 4. 2024 rozhodnutí č. j. X, jehož výrokem II. uznal žalobkyni vinnou spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 26 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Uvedeného přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 17. 3. 2023 v Šumperku na parkovišti ul. Jesenická jako spolujezdkyně na předním sedadle při vystupování z vozidla VW Polo otevřela dveře v okamžiku, kdy na vedlejší parkovací místo zajíždělo vozidlo Škoda Yeti ve vlastnictví pana H., čímž došlo ke střetu s levým předním blatníkem a kolem tohoto vozidla, přičemž na obou vozidlech došlo

ke vzniku hmotné škody. Za spáchání tohoto přestupku uložil MÚ žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč. Výrokem III. rozhodnutí MÚ přiznal částečně nárok na náhradu škody ve výši 23 409 Kč poškozenému vlastníku vozidla VW, J. Š.

2. Poškozený M. H., vlastník vozidla Škoda, byl původně také stíhán, a to za přestupek spočívající v porušení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že se téhož dne na stejném místě nechoval ohleduplně a ukázněně a při zajiždění na parkovací místo narazil levým předním blatníkem svého vozidla do otevřených pravých předních dveří vozidla VW poškozeného J. Š., čímž vznikla hmotná škoda na obou vozidlech. Výrokem I. rozhodnutí MÚ bylo ale řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku M. H. zastaveno, neboť se skutek nestal.
3. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutí tak, že jej zamítl a výrok č. II. rozhodnutí MÚ potvrdil.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

4. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i MÚ. Namítla, že správní orgány dospěly k závěru, že jedinou příčinou dopravní nehody bylo jednání žalobkyně, přičemž vycházely jen z odborného vyjádření Ing. K., které žalobkyně opakovaně rozporovala. Žalovaný se však omezil jen na konstatování, že skutková verze žalobkyně byla odborným vyjádřením znalce označena za nepravděpodobnou a technicky neproveditelnou. Jedná se přitom jen o odborné vyjádření, nikoliv o znalecký posudek, a sám jeho autor na str. 6 uvedl, že je otázkou jiného než technického posouzení, zda je možné po žalobkyni požadovat, aby vyčkala až vedlejší vozidlo zaparkuje (v daném případě by se žalobkyně nedostala z vozidla), a zda lze od řidiče vozidla Škoda vyžadovat, aby parkoval se zvýšeným odstupem. K těmto otázkám se však správní orgány nevyjádřily.
5. Správní orgány se podle žalobkyně taktéž nezabývaly širší situací parkoviště a rozhledovými poměry, ačkoli směr, z kterého vozidlo Škoda přijíždělo, a okolní zástavba mají na rozhledové poměry vliv (viz přiložená mapka). Dále správní orgány bagatelizovaly rychlost přijíždějícího vozidla Škoda, jež nebyla v původním odborném vyjádření řešena a v jeho doplňku odborná osoba uvedla jen to, že vozidlo Škoda nemohlo jet rychlostí 30 km/h, neboť by narazilo do zídky za parkovištěm a deformace obou vozidel by byla podstatně rozsáhlejší, neuvedla však žádný údaj o pravděpodobné rychlosti vozidla Škoda. Otázka rychlosti vozidla je přitom zásadní s ohledem na námitku žalobkyně, že vozidlo Škoda neviděla, a to se objevilo z ničeho nic. Taktéž správní orgány neřešily, že vozidlo Škoda zajížděl za vozidlem VW cca 4 vteřiny, a proto musel jeho řidič vidět, že vozidlo VW zajíždí na parkoviště, že se rozsvěcují jeho brzdová světla a že jsou ve vozidle 2 osoby, o nichž musel předpokládat, že budou vystupovat, a nezabývaly se ani námitku žalobkyně, že paní H. začala po incidentu na pana H. křičet, proč jel tak rychle a proč najížděl tak blízko k vozidlu VW. Odstup od jiného právě parkujícího vozidla nebyl správními orgány řešen přesto, že nutnost posouzení této otázky naznačilo i odborné vyjádření na str. 6. Správní orgány přitom nevypořádáním se s jejími námitkami porušily § 2, § 3 a § 68 odst. 3 ve spojení s § 93 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
6. Řízení bylo podle žalobkyně vedeno tendenčním a jednostranným způsobem, o čemž svědčí skutečnost, že správními orgány nebylo ohlášeno spáchání pojistného podvodu panem H., na nějž žalobkyně opakovaně upozorňovala.

7. Závěrem žalobkyně namítla, že bylo manipulováno s protokolem o nehodě sepsaným na místě, neboť na něm bylo dopsáno, že žalobkyně a poškozený J. Š. souhlasí se zaviněním, což ale ani jeden z nich nepodepsal.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že skutková verze žalobkyně byla v odborném vyjádření označena za nepravděpodobnou a technicky neproveditelnou, přičemž toto vyjádření označil za dostačený podklad, jelikož bylo zpracováno odborně způsobilou osobou. Podotkl také, že žalobkyně mohla předložit vlastní znalecký posudek, kterým by závěry učiněné v odborném vyjádření zpochybnila, což neučinila. Širší situaci na parkovišti a rozhledové poměry označil žalovaný za irelevantní, jelikož došlo k spáchání přestupku tím, že žalobkyně otevřela dveře vozidla v okamžiku, kdy vozidlo Škoda zajíždělo na vedlejší parkovací místo. Rychlost vozidla Škoda vyhodnotil doplněk odborného vyjádření jako přiměřenou, což bylo podloženo tabulky se vzorci. Tvrzené spáchání pojistného podvodu panem H. nespadá do kompetence žalovaného, žalobkyně se podle něj mohla sama obrátit na orgány činné v trestním řízení, případně pojišťovnu.

C) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
10. Správní orgány při posuzování, zda by přestupek spáchán, vycházely z pořízené fotodokumentace (založené ve správním spise na č. l. 31-39, 50-51) zachycující škodu na obou vozidlech, z vyjádření všech zúčastněných osob, a dále z odborného vyjádření ze dne 28. 11. 2023, č. j. 3087/23, zpracovaného Ing. I. K., znalcem z oboru dopravy, a jeho doplnku ze dne 5. 3. 2024. Tato odborná vyjádření byla přitom s ohledem na rozpornost výpovědí zúčastněných osob pro posouzení věci klíčová. Mechanismus kontaktu obou vozidel, příčiny vzniku tohoto kontaktu i možnost odvrácení vzniku dopravní nehody znalec v odborném vyjádření ze dne 28. 11. 2023 podrobně popsal, přičemž jeho závěry, včetně reakce znalce na námitky žalobkyně a její tvrzení o skutkových okolnostech (míře otevření dveří vozidla VW a absenci pohybu těchto dveří v okamžiku kontaktu obou vozidel) žalovaný věrně reprodukoval na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, na něž krajský soud v podrobnostech odkazuje.
11. Krajský soud souhlasí s žalobkyní, že odborné vyjádření není znaleckým posudkem a nelze jej bez dalšího klást naroveň znaleckému posudku (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-127, dostupný, stejně jako ostatní rozsudky zde zmíněné na www.nssoud.cz, na www.nssoud.cz), což se pak mimo jiné promítá i v tom, že odborné vyjádření musí být hodnoceno jako prostý listinný důkaz podle § 53 správního řádu. Skutečnost, že určitý podklad vyhotovil odborník, sama o sobě nezakládá fikci správnosti tohoto podkladu (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 A 94/2015-48). Obsah odborného vyjádření, jakož i jeho hodnocení správními orgány, mohou účastníci řízení zpochybnit. Žalobkyně však ke kvalitě odborného vyjádření a relevanci závěrů znalce v něm uvedených uvedla v žalobě jen to, že toto vyjádření v řízení před správními orgány opakovaně rozporovala, aniž se však domáhala přezkumu konkrétních, jí údajně v řízení před správními orgány namítaných rozporů. Žalobkyně však

byla povinna popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti [k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58]. Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud přitom není oprávněn za žalobkyni žalobní body domýšlet, neboť by přestal být nezávislým rozhodčím sporu a nahrazoval by žalobkyni advokáta.

12. Jediné, co žalobkyně k odbornému vyjádření uvedla, bylo, že v něm nebyla řešena rychlost vozidla VW, čímž však žalobkyně nezpochybňovala závěry učiněné v odborném vyjádření, nýbrž jen zdůraznila, že vozidlo VW nemohla vidět při zajiždění na parkovací místo. Lze tak shrnout, že žalobkyně v žalobě žádnou konkrétní námitkou závěry odborného vyjádření nezpochybnila.
13. Nedůvodná je podle krajského soudu i námitka bagatelizace rychlosti vozidla VW správními orgány a jejího zjišťování. Jak totiž žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, doplněk k odbornému vyjádření ze dne 5. 3. 2024 se rychlostí vozidla VW podrobně zabýval, zcela vyloučil hypotézu žalobkyně, že se toto vozidlo v okamžiku střetu pohybovalo rychlostí 30 km/h, a to argumentem (podepřeným výpočtovými tabulkami), že by v takové rychlosti vozidlo VW nutně narazilo do zdi za parkovacím místem a že ani rozsah deformací obou vozidel neodpovídá deformacím pro nárazovou rychlost 30 km/h. Současně znalec v uvedeném doplňku odborného vyjádření uvedl, že vozidlo VW, právě s ohledem na deformaci obou vozidel a absenci nárazu do zdi, přijíždělo na parkovací místo přiměřenou rychlostí. V podrobnostech krajský soud opět odkazuje na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.
14. Žalobkyni lze přisvědčit, že otázky, zda bylo lze po ní požadovat, aby vyčkala až vedlejší vozidlo zaparkuje, a zda bylo na místě vyžadovat od pana H., aby parkoval se zvýšeným odstupem, nebyly zodpovězeny znalce, ani následně správními orgány, krajský soud má však za to, že zodpovězení těchto (vskutku netechnických otázek) nebylo pro přijetí závěru o naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku kladeného za vinu žalobkyni podstatné.
15. Žalobkyně byla uznána vinnou spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustí fyzická osoba tím, že *v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*. V posuzované věci šlo přitom o porušení povinnosti zakotvené v § 26 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého je možné otevírat dveře nebo boční stěny vozidla, jakož i nastupovat do vozidla nebo vystupovat z něho *jen tehdy, není-li tím ohrožena bezpečnost nastupujících nebo vystupujících osob ani jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích*. Jedná se o přestupek, jehož se pachatel dopustí již tím, že vytvoří reálnu hrozbu (pouhé ohrožení) pro bezpečnost ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích otevíráním dveří vozidla při nastupování či vystupování (obdob. srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2012, č. j. 17 A 81/2011-46).

16. Důkazy opatřené správními orgány tedy podle závěru krajského soudu postačují k učinění závěru bez důvodných pochybností o tom, že žalobkyně otevírala dveře vozidla poškozeného v okamžiku, kdy vozidlo Škoda zájždělo přiměřenou rychlostí téměř rovnoběžně s vozidlem VW na vedlejší parkovací stání, čímž ohrozila jeho bezpečnost.
17. Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku žalobkyně, že se správní orgány nezabývaly širší situací parkoviště a rozhledovými poměry, ačkoli směr příjezdu vozidla Škoda a okolní zástavba mají na rozhledové poměry vliv. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že pro spáchání předmětného přestupku nebylo nutné posuzovat celkovou situaci parkoviště a jeho rozhledové poměry, nýbrž stačilo zabývat se situací v bezprostředním okolí parkovacích míst, na kterých obě vozidla parkovala, což se i stalo (viz odborné vyjádření včetně jeho doplňku). Z odborného vyjádření vyplynulo, že šířka parkovacích míst není uzpůsobena pro bezpečné otevírání dveří, a proto je nutné dbát zvýšené pozornosti. Žalobkyně tedy byla podle krajského soudu povinna přizpůsobit poměrům parkoviště své jednání a vystupovat z vozidla obezřetněji, obzvláště když věděla, že zpětné boční zrcátko umístěné na straně spolujezdce je seřazeno pro řidiče a nelze v něm nic vidět (viz protokol o ústním jednání ze dne 13. 7. 2023). S ohledem na nedůvodnost námitky nepřistoupil krajský soud ani k provedení důkazu, která v této souvislosti žalobkyně navrhla. Ostatně žalobkyně sice letecké snímky místa dopravní nehody vlastnoručně popsala, nicméně v žalobě nevysvětlila, co z nich vyplývá, jak ke svým nákresům dospěla a z čeho vycházela.
18. Tvzení žalobkyně, že pan H. mohl vidět ze svého vozidla vozidlo VW, předpokládat jejich vystupování, jakož i tvrzení o výtkách paní H. vůči panu H. po nehodě, hodnotí soud také jako nepodstatná pro posouzení přestupkového jednání žalobkyně. Tato tvrzení by snad mohla být relevantní pro posouzení přestupkového jednání pana H., v jehož věci však bylo řízení zastaveno, jak soud uvedl výše.
19. Závěrem krajský soud dodává, že v žalobě žalobkyně označila jako další důkazy: Odborné vyjádření C&H CREDIT s. r. o., Průběžné rozhodnutí o likvidaci pojistné události od UNIQA pojišťovna a. s. Jelikož ale k těmto důkazům krajský soud postrádá jakoukoliv žalobní námitku, která by měla být těmito listinami prokázána, nemohl se jimi blíže nezabývat. Zároveň žalobkyně ponechala na zvážení krajského soudu vypracování znaleckého posudku, který krajský soud pro nadbytečnost vypracovat nenechal, jelikož spáchání přestupku žalobkyní bylo prokázáno bez důvodných pochybností.
20. Předmětem souzené věci je pouze a jen spáchání přestupku žalobkyně podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 26 odst. 1 zákona o silničním provozu, a tudíž nemá krajský soud žádný důvod vyjadřovat se k tomu, zda správní orgány nepochybily neoznámením žalobkyní tvrzeného spáchání pojistného podvodu panem H., neboť ani případné zanedbání takové povinnosti by nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
21. Konečně k tvrzené manipulaci s protokolem o nehodě krajský soud uvádí, že jde o námitku lichou, neboť MÚ ani žalovaný neučinily závěr o tom, že by žalobkyně souhlasila se zaviněním. MÚ na str. 9 svého rozhodnutí naopak uvedl, že jak pan H., tak žalobkyně „*popírají vinu na zavinění samotné dopravní nehody*“. Tudíž není sporu o tom, že souhlas se zaviněním ze strany žalobkyně nebyl dán.

D) Závěr a náklady řízení

22. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.
24. Výrokem III. rozhodl soud o nákladech osoby zúčastněné na řízení, která má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, k čemuž ale v souzené věci nedošlo.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. října 2025

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně